

בטלגרף לגרומיקו – נתן אלתרמן

הטור השביעי, נכתב לאחר נאום הראשון של גרומיקו בעצרת האומות בעד פתרון ציוני, 1947.

לגרומיקו אנדרי,
ליק-סכסס, קרית או"ם.
תודה. אין מילים. הישוב עוד המוס.

התעוררנו בבוקר. פתחנו עיתון...
ונשארנו תקועים ותוהים: מה פתאום?...

כי תבין נא: נגמלנו במשך הזמן
מידעות שכאלו עם טעם של מן.

כן נגמלנו מזו התחושה החמה,
הזרה, המוזרת, של קצת נחמה.

לפעמים זהו רגש בריא, חם וטוב
של שחיין הנלחם בגלים עד בלי-סוף,
ופתאום משליכים לו גלגל מן החוף...

עוד דרכו יגעה... עוד הפור לא נפל...
אך תודה הוא צועק אל משליך הגלגל.

טוב היום... ביחוד אם נוסף למחזה
את מראהו של בוין ברגע הזה...
בשמעו בחדרי הלהטים וה"דריי",
קול מוזר – והקול קול גרומיקו אנדרי.

יש אומרים, עוד צריך לחכות ולראות.
אך עובדה: רחבו במקצת הקירות.

וישנה פה מין הרגשה מיוחדת.
איך לומר זאת?
כמין הרגשת יום-הולדת.

ואשר לאנשי השומר-הצעיר...
לו ראית! כמו חתנים הם בעיר!

כן, גרומיקו אנדרי, יש ויש התרגשות.
זה מותר. זה מותר. לפעמים יש רשות.

עלון מס' 1538

כ"ט בנובמבר

29/11/19

פתיח

לא פעם אני שואל את עצמי כיצד זה עצי ההדר הנטועים בחצרנו, בעיקר מן הזנים שצבעם כתום, מייצרים כמות כה גדולה של פרי, בידיעה ברורה שרובם המכריע של הפירות ינשור בסופו של דבר מבלי להביא תועלת. שהרי לא ייתכן שעץ, שהוא חלק מממכלול הקרוי 'טבע', ישקיע כמות כה גדולה של אנרגיה במוצר, מבלי שיביא תועלת לעצמו או לסביבתו.

בעוד שהאדם לומד מן הנסיון (המר) ומפיק לקחים לפעם הבאה, הרי שעצי ההדר ממשיכים שנה אחר שנה לחנוט פירותיהם בקצב מסחרר והתוצאה היא מרבדים כתומים המצטברים תחת העצים ונרקבים לנגד עינינו המשתאות. שונה מהם למשל הוא הזית, אצלו קיימת סרוגיות טבעית שמאפשרת לעץ להתחדש ולרענן את עצמו לאחר שנה עתירת יבול.

אם בטבע קיבוצי עסקינן, הרי שאשדות ידועה משכבר הימים כקיבוץ המטפח את הנוי החצי מדברי שלו. אמנם לא בסטנדרטים של הגנים הבהאים בחיפה, רחוק מכך (מי יכול הרי לעמוד בעלויות מטורפות שכאלה!) אבל ברמת תחזוקה 'סבירה' בהתחשב בתקציב הזעום שמיסי הקהילה שלנו מאפשרים. אין ספק שאילוצי תקציב (כולנו רוצים נוי מטופח, ומאידך לא לשלם עליו סכומים מופרזים) מכתיבים את אופי הגינן שלנו: יותר שיחים ופחות פרחי עונה, יותר שימוש במקצצות מכניות ופחות במזמרות ידניות וכן הלאה, והתוצאה הניכרת לעין לא תמיד מרנינה.

כדוגמה אציין את הגינה הצמודה לגן הארכיאולוגי מול חדר אוכל, שם ניתן אך בקושי להבחין ב'אצבע אלוהים' שיצר אברהמיק (כביטוי לסיוטו של תלמיד שממעט לקבל רשות דיבור...) ואשר הולכת ונעלמת בסבך הצמחיה שאופף אותה.

בואו נקווה שלמרות כח האדם הדל והתקציבים הזעומים, נשכיל לשמור על נוי 'שפוי', שהרי בסופה של שנה נמדדת הקהילה יותר בעמידה בתקציב ופחות באיכות הנוי.

שבת מבורכת וקצת גשם לא יזיק.

אבנרון

בחינוך החברתי

בית כולל 'חצבי' השכלנו לשמר את הצוות משנה שעברה והדבר מאפשר לנו להגיע להישגים טובים תוך כדי מתן מענה טוב לקבוצה ולאתגרים המתפתחים. בבית ישנם 52 ילדות וילדים משכבות ב' ו- ג'. את הבית מובילה מירב אוחנה אשר הצטרפה אלינו בשנה שעברה.

כפי שצפינו במסגרת ההיערכות לשנה זו, בבית כולל צפצפה יש לנו הרבה מאוד ילדות וילדים (78). בהתאם לכך הגדלנו את מספר חברי הצוות, כאשר חלק מהם זמניים וחלקם עובדים במשרה חלקית. על המלאכה מנצחת כתמיד עופרה לוי, ובנוסף לצוות המדריכים אנחנו מקיימים בבית חוגים שונים אשר נותנים מענה טוב לגדולה של הקבוצה. בשבועיים +/- האחרונים שהתה עופרה בחופשה משפחתית ומי שריכז והוביל את פעילות הבית הכולל היה רועיאל, יד ימינה של עופרה, אשר הצטרף אלינו בתחילתה של חופשת הקיץ האחרונה.

המשך בעמוד הבא

אנחנו נמצאים בדיוק ארבעה שבועות מסיימם של חגי תשרי. ארבעה שבועות של פעילות סדירה, 'שגרתית' ומבורכת. בימים אלו אנחנו נהנים ממוזג אוויר נעים (ואף קריר) אשר מאפשר לנו לצאת החוצה מן הבתים ולהרבות בפעילות חוץ במגוון רחב של מאפיינים. גיבוש הקבוצות בשכבות ובבתים השונים נמצא בשלבי סיום וכך גם תהליך בניית צוות המדריכים.

בימים אלו אננו מתחילים את ההיערכות לקראת חופשת החנוכה (בעוד כחודש) וזאת במקביל לתהליכים ופרוייקטים בבתים ובשכבות.

בבית כולל 'אלהי' (כיתה א') אנו עדיין עסוקים בהשלמת הצוות וייצובו. בבית יש 31 ילדות וילדים ומובילה אותו לירון יגר-דגן. לירון נמצאת איתנו כבר 3 שנים במערכת החינוך וזוהי שנתה הרביעית כמובילה (לפני כן היא הובילה את הצוות בבית כולל חצב). ילדי בית כולל 'אלהי' מגיעים משני גנים שונים (תאנה וגפן) וכמו בכל שנה הם נדרשים לתקופת הסתגלות וגיבוש מחודשת. לאחר כחודש וחצי של עבודה ממוקדת בנושא ניתן להבחין בהתקדמות משמעותית של הקבוצה, דבר זה מאפשר להתחיל ולקיים עימם פעילויות מתקדמות ומאתגרות יותר. אני תקווה שבקרוב נשלים את הצוות ונוכל להמשיך ולהתקדם בצורה טובה עם הקבוצה כפי שהיה גם בשנה שעברה.

בחינוך החברתי - המשך...

לפני כחודש קיימנו את 'חג המעלות' בקן, אשר בא לציין את עלייתן של השכבות משנה לשנה. רכוז הקן, איתי, ביחד עם צוות ההדרכה והמד"צים ארגנו טקס למופת ברחבת הדשא שליד 'בית דוידקה' והיה ממש משמח לראות את הציבור הרב שבא להשתתף באירוע.

בשבוע שעבר ציינו בקן התנועה את יום הזיכרון לרצח ראש הממשלה יצחק רבין. צוות ההדרכה של הקן הקים את התערוכה וביחד עם חניכי הקן הוכן טקס לציון זכרו של יצחק רבין אליו הוזמן כלל הציבור. למרות מיעוט משתתפים מקרב הקהילה, המשובים שקיבלתי ממי שכן נכח בטקס היו טובים ומעידים על כך שהוא היה מוצלח. נקווה שבאירועים הבאים השתתפות הקהילה תהיה משמעותית יותר.

ביום שישי האחרון (15/11) לקחו חניכי מערכת החינוך חלק במפעל חינוכי וותיק של קטיף אשכוליות במסגרת 'לקט ישראל'. בארגון של מ.עידן נסענו כולנו לפרדס שליד קיבוץ שער הגולן. קטפנו אשכוליות אדומות למיכלים אשר לאחר מכן הובלו וחולקו למשפחות נזקקות. בסיום הקטיף צעדנו רגלית לבוסתן בפאתי קיבוץ שער הגולן ושם קיימנו פיקניק משותף לכל השכבות ביחד ('א' - 'ח').

בשלהי חודש אוקטובר, מיד לאחר חופשת סוכות, זינקו בנות ובני שנת המצוות יחד עם הוריהם למשחק משימות מאתגר אשר היווה את אירוע הפתיחה לפעילות שנת המצוות. הם ביצעו שורה ארוכה של משימות שונות חלקן בקיבוץ וחלקן מחוצה לו. בסופו של המירוץ התכנסו כולם בחוף ירדן-כנרת לארוחת "בוהריים" משותפת. המשחק אורגן ונוהל על ידי מדריכי השכבה הצעירה ביחד עם חניכי שכבה ח' אשר הפעילו את התחנות השונות וביחד עם המד"צים של השכבה הצעירה שסייעו לקבוצות השונות.

סוף בעמוד הבא

השנה הצבנו לעצמינו כיעד שהפעילות בשכבה הצעירה תביא לידי ביטוי את השילוב שבין שכבות ז' ו-ח'. כמובן שאין הדבר בא על חשבון פעילות שנת המצוות של כיתה ז', אך יחד עם זאת אנו רואים חשיבות רבה לחיבור שבין שתי השכבות. בשכבה הצעירה יש 48 נערות ונערים ומדריכים אותם מיכל פרידר ועמית בן דוד מדגניה ב' שהצטרף אלינו בתחילת השנה.

לחברת הנעורים רשומים היום 47 נערות ונערים (בנוסף אליהם יש מספר דומה של נערות ונערים אשר איננו רשום לחברת הנעורים). בסוף החודש הנוכחי תסיים מדריכת החברה את תפקידה ולצערי, למרות הניסיונות האינטנסיביים שאני מקיים טרם נמצא לה מחליף או מחליפה. בתקופה הקרובה אני צפוי להיעזר במספר 'כוחות מקומיים' שסייעו בקיום פעילות בחברת הנעורים ושמירה על המסגרת הקיימת וזאת במקביל להמשך החיפוש למציאת מדריך קבוע.

כפי שכבר תיארתי בעבר, שנת ההדרכה נפתחה בצורה מוצלחת בקן הנוער העובד והלומד של אשדות יעקב. השנה פעילות התנועה משולבת באופן מלא בפעילות מערכת החינוך ובינתיים ניתן לומר שהדבר נותן את אותותיו בצורה טובה. בחופשת סוכות קיימנו טיול לשכבות ד'-ח' לנחל ציפורי ולקחו בו חלק למעלה מחמישים חניכים - מספר גבוה ביותר ביחד לשנים עברו ובאופן מוחלט. סיפרו היה טיול מצויין.

בחינוך החברתי - המשך...

מת באטיות – פאבל נרודה תרגום – אריה קומיי

מת באטיות
מי שלא זז ממקומו
מי שלא מתעניין.

מת באטיות
מי שפוגע בכבודו העצמי
מי שלא נותן שיעזרו לו.

מת באטיות
מי שנהיה שבוי בהרגליו
וחוזר יום יום לאותן המסקמות.
שלא מחליף מותג
שלא מעז לשנות גוני לבושו
שלא משוחח עם מי שאינו מכיר.

מת באטיות מי שמונע מעצמו תשוקות
ומעבולות הרגשות שהם יוצרים, דוקא אלה
מחזירים ניצוצות לעינים ומשיכים לחיים
לקבות שבורים.

מת באטיות
מי שלא משנה כוון כשהוא מרגיש
אמלל במקום עבודתו, או עם אהובתו,
מי שלא מרענן הידוע והבלתי ידוע
כדי להתעלות בתלומותיו,
מי שלא מרשה לעצמו, ולו פעם אחת בחיים
להתרחק מעצות נבונות.

תהיה היום,
ספן היום
עשה זאת עכשו.

אל תתן לעצמך למות באטיות.
אל תמנע מהאשר.

כפי שצינתי בפתח, בימים אלו התחלנו
ההיערכות לקראת חופשת חנוכה. בהמשך
נפרסם את התכניות המלאות של החופשה.
לעת עתה אנא רישמו את התאריך בו נקיים
את הערב הקהילתי שבו מערכת החינוך
פותחת את שעריה לכלל הקהילה – יום א',
22 דצמבר, נר ראשון של חנוכה. כמובן
שפרטים נוספים יפורסמו בהמשך.

אמנון אביגדור,

מנהל חינוך חברתי – אשדות יעקב

המשכיר

ההשכרה שגבינו על אותן דירות קודם לכן". מדובר ב-43 חדרים, 20 מהם ששימשו בעבר את חברת ילדים ועברו שיפוץ לפני שנכנסו הסינים, 21 בשכונת 'סלעי' ועוד כמה דירות סטודנטים. נתתי להנהלת הקיבוץ כמה הצעות שעשויות היו להעמיק את הרווח באמצעות תוספת דירות, אך לצערי הצעות אלה לא התקבלו.

מאחר ומדובר בדירות ישנות, נושא התחזוקה הוא קצת בעייתי, אומר אלי, ואני נאלץ לאלתר פתרונות לכל מיני תקלות שקורות, בדרך כלל בלי התראה מוקדמת ובשעות לא נוחות, ובהמשך אני נותן פתרון יסודי בעזרת בעלי מקצוע.

החוויה על החדרים מתחדש בכל שנה ולא קיימת בעיית תשלומים. הכל נעשה בזמן, בצורה מסודרת ויעילה.

מאחר וישנה תחרות באזור בנושא של הלנת הסינים, דאגנו לסדר להם מועדון במקלט חדר האוכל, וכך יש להם מקום מפגש מסודר לקרוא, לשמוע מוזיקה וכו'. בשעות אחר הצהריים ניתן לראות אותם צועדים (ואף רצים) ברחבי הקיבוץ ומחוץ לו. עבורם זה סוג של בילוי מועדף. כמו כן מתקיימות מדי פעם מסיבות עם חבריהם המתגוררים בקיבוץ גשר. בסך הכל מדובר באנשים שקטים, נימוסיים ואינטליגנטיים, בהם מספר נשים, שמרגישים אצלנו כמו בבית. סינית אני לא יודע, אומר אלי ולכן נעזר בסיני דובר אנגלית שמשמש עבורי כמתורגמן. לכל העובדים בפרוייקט יש שמות כפולים: אחד בסינית והשני באנגלית.

לאחרונה, מתאר אלי, פנו אלי מחברת 'ג'נרל אלקטריק העולמית' לסדר מגורים ל-25 מהנדסי חשמל שאמורים להגיע לקראת הקמת הטורבינות. מדובר בבעלי מקצוע סינים שיגיעו מאירופה, כאשר סנונית ראשונה מקבוצה זו כבר נקלט אצלנו.

אם יש דבר שאלי מצר עליו היא העובדה שהוא נאלץ לאחרונה להפרד ממספר לא מבוטל של דירות להשכרה שהניבו תשואה

סוף בעמוד הבא

היה מי שאמר, אפילו מעל דפים אלה, שהענף 'הכי עשיר' בקהילת העסקים של אשדות נכון ל-2018 הוא ענף השכרת הדירות בניהולו של **אלי פאר**. פאר, 70, יליד ארגנטינה, נשוי לשולה, אב לארבעה (מיכל, עדי, יאיר ואסף) וסב לשישה. הוא חבר אשדות מאז הגיע לכאן בעקבות אשתו לפני 43 שנה בקירוב. את רוב שנותיו באשדות עשה ב'לוגי' כאיש טכני (מנהל מחלקת חשמל) ובהמשך, בעקבות לימודיו נבחר למנהל הרכש של המפעל, תפקיד אותו מילא בהצלחה עד יציאתו לגימלאות. אלי שהרגיש שכוחו עוד במותניו, החליט להתמודד על משרת מנהל השכרת הדירות באשדות (קדם לו בתפקיד אורי קרפ), תפקיד אותו הוא ממלא כבר שלוש שנים וחצי ורואה ברכה בעמלו. בשנתיים האחרונות בעקבות מהלכים שיזם אלי, עברו להתגורר באשדות כשבעים סינים, רובם ככולם אקדמאים שהם עובדים מטעם חברת הענק 'סינו הידרו' (**SINOHYDRO**) העוסקת בהקמת פרוייקט 'אגירה שאובה' בכוכב הירדן. מדובר בתחנה הידרואלקטרית פוטנציאלית, בעלת כושר ייצור של 340 מגוואט חשמל, בהשקעה של קרוב ל-2 מיליארד ₪. העבודה בפרוייקט נמשכת 24/7, 365 ימים בשנה, כאשר יום עבודה ממוצע של פועל או מהנדס עומד על 12 שעות (נורמטיבי על פי חוקי העבודה בסין). הפרוייקט שהחל לפני כשנתיים וחצי אמור להפוך למבצעי בתוך שנתיים וחצי נוספות. עם סיום העבודות, תנהל חברת 'ג'נרל אלקטריק' את עבודות הטיפעול והאחזקה של התחנה למשך כעשרים שנה, מה שעשוי להבטיח את תזרים המזומנים של ענף השכרת הדירות שלנו.

"כשנודע לי שהגיעו סינים לאזורנו, לעשות עבודה מאד גדולה", מתאר אלי, "יצרתי קשרים עם מספר אנשי מפתח בתחום, בהם איש נחמד בשם דרור שהוא מנהל חברת ציוד כבד, והצעתי להם לגור פה בתנאים טובים. בעקבות הקשרים שנוצרו עם אנשי הקשר, התחלנו לקלוט עובדים סינים שמספרם הלך וגדל בהתמדה, בשכר דירה שהוא גבוה בעשרות אחוזים ממחירי

המשכיר - סוף

ימיים של מכירות!!

בזאר האור

מזון מלאך כישורי חיים אלוהים עם צרכים מיוחדים

בזאר האור יתקיים בתאריכים: 3/12-4/12
ימים: שלישי, רביעי.
בשעות: 10:30-16:00 .
במכללת כישורי חיים בקיבוץ אשדות יעקב.

מכירת בגדים

מכירת תיקים ועוד...

כל ההכנסות הן תרומה להמשך פעילותינו למען אנשים עם צרכים מיוחדים.

נשמח לראותכם!

מכללת כישורי חיים

נאה. בארבעת חודשים האחרונים, הוא מספר, ירדו עשרים וכמה דירות לטובת חברים שהתקבלו לחברות וכן לטובת מקרים פרטניים. בוא לא נשכח את הכובע השני שלי כחבר קיבוץ, אומר אלי, ובכובע זה, אני מנסה במידת יכולתי לעזור, גם כשמדובר מבחינת הענף באובדן הכנסה משמעותי. מאידך, ישנו מצאי של דירות פוטנציאל, שלצערי עומדות ריקות מסיבות שונות ואפילו משונות, ואין בכוחי לשנות את המציאות וחבל. לאחרונה הצעתי להנהלה לבנות דירוניות בנוסח 'בית אחדות' במטרה להגדיל את המצאי הקיים ולהשכיר לחברים במידת הצורך, אך לא קיבלו את הצעתי. כעת הנושא שוב עולה לדיון.

יסוד ההצלחה בתפקיד כזה, אומר אלי, זה להיות חברותי ולדעת ליצור קשרים. הוא נזכר שבצעירתו בקיבוץ גזית היה אחראי על המתנדבים, אלא שאז זה היה פלזיר וכאן ביזנס בהקשר זה מספר אלי אנקדוטה: בשנת 1970 כאשר הייתי אחראי המתנדבים, נאמר לי שרוצים להביא 40 מתנדבים נוספים לקיץ, אלא שלכך לא היו מבנים. אחרי מחשבה, באתי עם הצעה לבנות בסיסים מבטון ולרכוש אוהלים. הקיבוץ קיבל את הצעתו של אלי ובאותה שנה היו בגזית 120 מתנדבים בקיץ.

"הדרייב שלי" אומר אלי, הוא לנצל את מלאי הדירות הקיים בקיבוץ כדי לקבל הכנסה מכסימלית, וכל עוד אני מרגיש שביכולתי לתרום וגם להרתם, אמשיך בכך במלוא המרץ. אני מרוצה מכך שענף השכרת הדירות אותו אני מנהל, הוא אמצעי כלכלי חשוב שבעזרתו ניתן להעביר כספים לחברים כפירות נכסים.

אבנרון

ארכיון אשדות יעקב איחוד

בפלאפון אותו "משייפים" על לוח זכוכית אלקטרונית. עידן החתימה האלקטרונית כבר כאן מספר שנים וגם הזיהוי הביולוגי באמצעות האצבע או העין. כשאדם ילך לעולמו הכל ילך איתו. יתכן ונצטרך להמציא שיטה לניתוח אלקטרוני שתדלה את כל המידע שהלך איתו. מי יודע, אולי בעתיד גם ניקבר בקבר אלקטרוני.

שימרו על הפנקסים שלכם, של הוריקם והורי הוריקם, הם מכילים מידע ממדרגה ראשונה על חייו של אדם ותקופתו. זה לא עניין של נוסטלגיה. המידע הזה לא קיים במקום אחר פרט לארכיונים או משרדי פנים של מדינות. לפרטיות יש צדדים רבים. שמרו של הפנקסים לדורות, הם חלק מהפרטיות שלכם, הם חלק ממורשת המשפחה. להלן כתבה של אפרים בנושא פנקסי חבר שהופיע בעלון אשדות ביולי 1963.

תודה לאירית גל על הקלדת הכתבה.

שאול ינאי

פנקס חבר וקצת יותר

אחרי שפנקס החבר (הסתדרות) עשה את שלו ומתיישן, מגיע הזמן שיש צורך להחליפו. דפדפתי בין הפנקסים הישנים, רבים מהם קרועים, חלק מהם צהובים מרוב שימוש. על רובם קשה לקרוא את שם החבר, שכבר לא לדבר על מצב התמונות. נראה שרק מעטים ניתן לזהות בין התמונה לבין בעל הפנקס. הרבה פנקסים בעלי מספרים נמוכים, המעידים על השתייכותו של החבר להסתדרות עוד מהזמנים ההם.

כמה מאורעות עבר הפנקס הקטן במשך שנות קיומו. חוסר עבודה, מלחמה על עבודה עברית, ארגון הפועלים, התקוממות נגד

סוף בעמוד הבא

"לו יכול היה פנקס לדבר, היה מספר לנו הרבה מאד"

אפרים דרור נולד ב-1911 באוסטריה. הוא החל ללמוד משפטים באוניברסיטה אך השאיפה לעלות לארץ היתה גדולה יותר מהשאיפה להשכלה.

עם עלייתו לארץ הוא התיישב בראשון לציון ועבד בחקלאות. לאשדות הוא הגיע ב-1953 במסגרת התנועה מהעיר לכפר. בעשור הראשון עבד בנוי. כפי שכותב יונתן אלטר בהספדו את אפרים: אפרים "ראה בגן-הנוי הקיבוצי אפשרות להשפעה על אקלימו הקשה. יצירת אפשרות למנוחה, בריאות, ניקיון ויופי. . . בגיל 52 קיבל על עצמו עבודת פקידות, ועסק בחרדת קודש בנושא פנקסי החבר".

בימינו הפנקסים הולכים ומתמעטים והופכים ליותר ויותר דיגיטליים וממוגנטים. איש כמעט אינו רואה יותר פנקסים, פרט לדרכון. היום השיטה עובדת באמצעות כרטיסים עם מגנט, כגון רשיון נהיגה, כרטיס אזרח ותיק, כרטיס קופת חולים וכו'. היום עולים למטוס באמצעות "הכרטיס" הנמצא

בארכיון - סוף

השלטון הבריטי בארץ – ולבסוף מדינה עברית. לו יכול היה פנקס לדבר, היה מספר לנו הרבה מאד. ויש לו מה לספר על זמנים טובים ועל זמנים רעים. סיפורים רבים היה יכול לספר על ההסטוריה של תנועת הפועלים בא"י.

תולדות תנועת הפועלים העבריים בא"י, והקמת ההסתדרות הכללית – מהווה נושא מכובד מאד. בזמן עבודתי בחדר העיון, ראיתי איזה חשיבות מקדישים בתי הספר בארץ ללימוד המהפכה הצרפתית, שהיא באמת מאורע גדול - שינוי המבנה החברתי של ארצות אירופה. אבל, אם נשווה את תולדות תנועת הפועלים, והקמת ההסתדרות הכללית בארץ, נראה שמגיע להם מקום יותר מכובד בתכנית הלימודים מאשר מוקדש להם כיום.

בדרך כלל רואים כיום בהסתדרות, בעיקר העולים החדשים, רק את קופת-חולים. אמנם נכון שהעזרה הרפואית חשובה מאד, אבל אי אפשר לומר שזה ההישג היחידי של ההסתדרות. מה יודעים ילדינו על האיגוד המקצועי, על הסתדרות הפועלים החקלאיים ובתוכה המחלקה להתיישבות שאנו שייכים לה, על מועצת הפועלות, אשר היא המסגרת האירגונית של תנועת הפועלות, המחלקה לתרבות, הפועל, הנוער העובד והלומד וכו'.

לדעתי, היה מנהג יפה למסור בחג המחזור לילדינו העומדים לצאת לצה"ל ולחיים אחרים, את הפנקס הקטן בתור מזכרת – כתברים חדשים של ההסתדרות – על כל זכויותיה וחובותיהם.

אפרים דרור

פאסוץ את ה'אתמול'ים'
 שהיו ואינם עוד -
 וכמו באוב להצלמות
 כפי שהיו (ללא כחף וללא סרק)
 יפיט, עליט
 ואדושי תקוות.
 לזכור, לברור
 ולנפות למענו
 (בנפה נדיבה)
 את 'הבר מן המוץ' -
 זאת על מנת
 לרצותנו...

פאכור ולפאכור
 כל שנותר בליכרון
 ולהאחז בסנסני
 על הליכרונות.

בצרוק ימינו
 ימתיקו לנו הליכרונות
 משכבר הצטופים
 בכחף מרחקי הזמן...

יוסף בן סעדיה

אריק מעין חוגג 83

במסך טלוויזיה 40 אינץ', המאפשר לו להתחבר לתחרויות ספורט ותוכניות טבע ולהרגיש חלק מהעולם. 'חוו"ל מעולם לא משך אותי, הוא אומר.

אני מזכיר לאריק את התקופה, לאחר ההפרטה, בה הרבה לכתוב מעל דפי העלון ולהביע את מחאתו על צעדים שנוקט המימסד, ופוגעים לדעתו בעיקר בוותיקים. "הפסקתי לכתוב, אומר אריק, כי הרגשתי שזה גורם לי לריב עם המערכת, ואני גם חושב שבעקיפין זה פגע בזוהר, שחיפש עבודה, כולל באשדות, ובכל פעם אמרו לו 'תקבל תשובה' ולא חזרו אליו".

היום עובד זוהר (38) כאיש אחזקה במלון 'גליליון' ומאד מרוצה שם. למרות שנפרדו, זוהר (שגר בחולתא) ורעייתו (בצפת) שומרים על קשר טוב, ודואגים לבנם המשותף ניצן (4) שהוא ילד מקסים וחכם מאד. תמר ואני משתדלים לעזור לו כמה שניתן, אומר אריק, כי המצב הכלכלי לא משהו, וזוהר גומל לנו בדאגה ואהבה גדולה.

תמונתו של אריק הצנחן המשופם מתנוססת בסלון ביתו, זכר לימים מפוארים בחטיבת הצנחנים, כולל מבצע קדש. האיש היה ונשאר צנוע ורק כשפוגשים מי מחבריו לנשק, אתה לומד אודות הצלף, שכל קליעה שלו בול.

אריק כהרגלו מעורה בנעשה בקיבוץ ובמדינה, ויש לו דעות די נחרצות כמעט בכל נושא. הוא קורא קבוע של "ישראל היום" ומגדיר עצמו כבעל נטייה ימנית. אני חושב שלא היה ראש ממשלה מאז בן גוריון, שדאג לקדם את ענייני המדינה כמו נתניהו. ביבי הצליח ברוב התחומים, למעט נושא הדיור, כי להשיג דירה בישראל זה קריעת תחת, ועל זה אני כועס עליו. אני חושש שאם ביבי לא יהיה בשלטון, מצב הבטחון עלול להתדרדר וזה יהיה אסון טבע למדינת ישראל. לדעתי

סוף בעמוד הבא

בשישי האחרון חגגה משפחת מעיין ב"צל תמר" את יום הולדתו ה-83 של אריק, בעלה של תמר ואביהם של ליאור (ז"ל), נוגה ובן הזקונים זוהר.

מי שהיה אחראי להפקה הוא הבן זוהר, שלא נותן לשום ארוע משפחתי לחמוק מתחת לרדאר. החודשיים האחרונים, מספר אריק, היו עבורי תקופה לא קלה במהלכה התמודדתי עם בעיות בריאות לא פשוטות. הבשורה הטובה היא שלאחרונה הכאבים החלו לחלוף ואני חוזר בהדרגה לתיפקוד תקין ומלא.

'זה היה בסביבות שלוש בלילה', משחזר אריק את הסיוט שעבר עליו לפני כחודשיים. 'אני קם לשרותים, פתאום מרגיש שהכל מסתחרר סביבי ואז נופל לרצפה ומקבל מכה הגונה בפנים וברך". מעוצמת המכה מתעוררים הבן זוהר וגם תמר, שמוצאים את אריק שכוב על הרצפה, פניו שותתות דם והוא נאנק מכאבים. זוהר התעשת מיד, הזמין אמבולנס שהעביר את אריק לפוריה. "במיון בדקו אותי ואמרו שהכל בסדר למעט מכות מכות יבשות, מרגיע אריק, "ואחרי שעות אחדות שיחררו אותי הביתה". מאז אני סובל כאבים חדים בברך שלא מאפשרים לי לבצע פעולות מסויימות, ולכן עברתי זמנית לקלנועית. "חוץ מזה", הוא מוסיף בחיוך ממזרי, 'אני די בריא (למעט בעיות ראייה), משתדל לעשות פעילות גופנית ולשמור על מצב רוח מרומם'.

הבית של אריק ותמר ב'שכונת הפרחים' עשיר מאד בחפצי נוי ורקמה, מעשה ידיה להתפאר של תמר, שלצד עבודתה בארכיון (בהתנדבות) רוקמת וסורגת, בעוד אריק מאזין לשירים ישראלים ב'יוטיוב' וצופה

אריק חוגג 83 - סוף

כמוניי", אומר אריק, "אך פוחדים לדבר שמא יבולע להם". באופן כללי טוב לי באשדות, אני מסתפק במועט ולא מחפש כבוד.

מה גורם לי לחייך בבוקר? שאני בריא ועצמאי ויכול להתנהל ללא עזרה, שהקיבוץ יפה. נהנה מהנוף וממעוף הציפורים. מאחל לעצמי בריאות טובה, עצמאות, ולא חושב לרגע על מצב שאהפוך לסייעודי, כי במצב כזה אתקשר עם המלאך כי אין טעם לחיים, וזה גם מקשה על המשפחה.

רבים נוטים לשכוח, אבל בימים שאריק עבד במוסך והיה אחראי לקלנועיות, היה נענה לכל קריאה במהירות ובאדיבות בלתי מתפשרת 'כי קלנועית זה רגליים של בן אדם'. גם היום ממרום שנותיו ומצבו הבריאותי, הוא איש אדיב, חייכן נחמד ואהוד על הבריות.

מזל טוב לאריק מכולנו!

אבנרון

רמטי"כלים לשעבר, מוכשרים ככל שיהיו, לא יכולים להיות ראשי מדינה. הם טובים לצבא אבל זה לא מספיק לניהול מדינה מורכבת ומסובכת.

אריק סבור שכתבי האישום נגד ביבי מופרכים מיסודם, והם תוצאה של לחץ של השמאל שמנסה להפיל את ביבי בכל מחיר. "נתניהו ראש ממשלה נהדר ולדעתי צריך להמשיך למשול למרות כתבי האישום נגדו ואם תקום ממשלת אחדות, עליו להיות ראשון ברוטציה וגנץ ילמד ממנו.

אריק הצנחן

למרות דעותיו הימניות לכאורה ("יתמר ואני חושבים אחרת אבל לא מתווכחים") אריק לא הצביע ליכוד בשתי מערכות הבחירות האחרונות והטיל פתק לבן. אני לא ליכודניק בדם, הוא מסביר, ולכן היה לי קשה. אני חושב שבבחירות הבאות, אם יתקיימו ב-2020 אשים פתק ליכוד. למה אני לא מנסה לשכנע אחרים? כי אני איש פשוט, איש רגוע. אין לי כושר שכנוע.

אריק מעולם לא עזב את אשדות וגם ממרום גילו אין לו תחושת החמצה. המעבר מקיבוץ שיתופי למופרט גרמה לו לכעסים רבים, בעיקר סביב נושא פערי השכר הגבוהים שנוצרו בין החברים. כמו אז, גם היום, הוא סבור שהצעד היה מיותר וכי ניתן היה לפתור אותו באמצעות תיגמול מיוחד למנהלים או ענפים מצליחים. "יש עוד וותיקים שחושבים

זייגר המלך

אילן זהר, האיש והאגדה – (נכתב ע"י: אילן שאול, אפיקופניק לשעבר)

בכל אימון קלטתי בשקיקה עוד ועוד מושגים עם טאץ' אנגלוסקסי, שהרכיבו בהדרגה שפה חדשה לגמרי. אבל עדיין הייתי רחוק, רחוק מאוד, מהסיכוי לתרגם אותה לביצועים על המגרש. בסוף זה הגיע. המשכתי לבוא לכל האימונים על תקן רואה (ושומע) חופשי, עד שזייגר, בכבודו ובעצמו, שם אלי לה ואפילו חיך פה ושם.

בסוף אחד האימונים, כשחסר לו שחקן לחמישייה השנייה, פנה אלי זייגר וביקש שאשלים חמישייה בתפקיד חצי פינה. התחושה האינסטינקטיבית הייתה של מלאך זוהר שנחת ממעל ולקח את ידי בידו.

אילן לומד מאילן

כשקיבלתי לידי את הכדור הראשון, שינתי כיוון, השתחלתי בין שני ענקים, הרבצתי צעד וחצי נועז ופולשני ללב הטרפז והתקררתי עד למרחק נגיעה מהרשת. רגע לפני שזינקתי לסל, הכנסתי את הכדור בין הברכיים שלי והרמתי יד ימין ריקה (בדיוק כמו זייגר). שני הענקים נחתו עלי במלוא גופם, ורגע אחרי שנחבט פרצופם בבלטות, 'סחבק' קלע בתנועת סיבוב סל קליל דרך הקרש.

זייגר עצר את האימון: "זה בדיוק מה שאני רוצה מכס כבר חצי שנה", הצביע עלי בגאווה. "איך אמרת קוראים לך?". בסוף האימון, אחרי שקירקסתי בהצלחה מקבץ מתרגילי זייגר ששיננתי ימים כלילות, ביקש ממני הנ"ל להישאר אחרי שכולם ילכו, ואז בישר שהחליט להעביר אותי לבוגרים. עד היום אני לא מאמין שזה קרה לי.

הייתי אז בן 14 וחצי, אחד שלא שיחק כדורסל מקצועי מימיו ולפתע עברתי לעולם המבוגרים. בדיוק שבוע אחרי, אתה מוצא את עצמך, כולה ילד בכיתה ח', משחק על מגרש אחד עם קיבוצניקים עתירי זכויות, בני 30 מינוס, חלקם בעלי משפחות, שמטבע הדברים הפכו לחברי הטובים.

המשך בעמוד הבא

ספטמבר 1966. השמש במרכז הרקיע. ביוריק ירוקה נוצצת בוהקת גולשת באטיות דרך שערי הקיבוץ. מתוך הרכב האמריקאי יוצאים גבר יפה תואר, גבה קומה ודק גזרה, אישה גבוהה ורחבת מידות, ילדה שחורת שיער וילד בלונדיני.

המשפחה המלכותית, לבושה טיפ טופ, נכנסת לחדר האוכל בשעת השיא. כל הקיבוץ קם מהקלופס כדי לראות במו עיניו את אילן זייגר-זהר, כדורסלן הפועל ת"א ונבחרת ישראל, שנחת באפיקים עם נילי אשת וכדי לאמן ולשחק את הקבוצה המקומית בהפועל אפיקים, שהייתה אז בליגה א' בכדורסל והשתוקקה לעלות לליגה הלאומית.

מרגע שאילן נחת באפיקים, הכל השתנה. אבק כוכבים החל לנצוץ ואנקת גבהים חוץ קיבוצית צבעה את האפרוריות בצבעים חדשים, זוהרים.

המגרש המרוצף התמלא בנערים כמוני, עד שהבנתי שאין לי צ'אנס, לפחות כרגע, להשתחל למגרש עם 1.74 מ'. אז ישבתי בדד על ספסל במעלה הגבעה וצפיתי בהצגה הכי טובה בעמק. הצגה שהגיעה לקתרוזים ונגמרה בטעם ענק של עוד, בכיובו של אדם ששמו אילן זייגר, ומי שלא ראה את אילן מקרקס את כולם על מגרש הבלטות של אפיקים, לא ראה אילן אחר (אני) ששפשף עיניו בפליאה, ושיחזר בתום האימון, לבד מול הסל, את כל התרגילים שזייגר הרשית בקליעת וו לסל המתנדנד מול שדות האספסת המוריקים.

זייגר המלך - המשך

והתחיל עידן ה"שאל 5". עד היום יש חבריה באפיקים שקוראים לי "שאל 5". המעבר לעולם הבוגרים לא נגמר רק במשחקי כדורסל, אלא באימונים המיוזעים על מגרש הבלטות. אימונים שנמשכו שעות על שעות ודמו לשיעורי מחול מסוגננים ומדויקים, על רקע אוושת הרוח בין הקזוארינות.

נפלה בחלקי הזכות לשחק עמם: יואש אלרואי, יוסי זהררי, בארי חזק, חנן קרפ, עמי מצגר, אלישע הירשפלד (גוזל), האחים יוסי ושוקי וולפסון, עודד שטיין, יואב גלסמן (יואביב) ואמנון גמר - ששיחק גם בהפועל ת"א (והיה בחור נחמד לאללה), שבאותה העת הסתפח להפועל אפיקים, אחרי שהפך לחבר דגניה ב', בעקבות נישואיו לבת הקיבוץ.

גבוהי הפועל אפיקים הגיעו גג, ל-1.88 מ'. אולי סנטימטר יותר. בקנה מידה קיבוצי זה נחשב ל"ענק". זייגר היה משכמו ומעלה - 1.94 מ'. היום זה "גמד". אז קראו לו (לפחות באפיקים) "גורד שחקים".

עד ש"גורד שחקים" נחת באטמוספירה של עמק הירדן, חלק מכדורסלני הקיבוץ עדיין שיחקו בבגדי עבודה, ישר אחרי הקטיף בפרדס. אחרי שזייגר הגיע בסערה לקבוצה הקיבוצית, כולם כבר היו חמושים בכדורי Spalding כתומים חדישים, היישר מהניילון, בנעלי ספורט אדידס לבנות מצוחצחות, טרנינגים חדישים עם סמל הקבוצה שנתפרו במיוחד במתפרת אפיקים, כיאה לקבוצת ייצוג שלא מביישת את הפירמה.

אני זוכר את מנהלי הקבוצה - "הנשיא" צבי (צ'ירי) אשכנזי, ואמיר (עמבר) ענברי; המנהל בפועל, אברי ניר (דובדבני); המחסנאי יואב (זיגי) זיגלמן; ועוד כמה גרופיז ששמש נשתכח מזיכרוני, שנסעו לכל משחקי החוץ בתור מעודדים. אני זוכר גם את "שומרת לילה", שדאגה להכין לנו "ארוחת לילה",

המשך בעמוד הבא

אשדות אפיקים (1968-71)

עומדים מימין לשמאל: צבי (צ'ירי) אשכנזי (ז"ל) - חבר הנהלה מאפיקים, חנן קרפ (ז"ל), גדעון אייל, אילו זהר (ז"ל), מאמן שחקן, אמנון גמר, אברהם הדר.

כורעים מימין: נחום ניב, אלישע הירשפלד, עמי מצגר, צביקה מלמוד, אריק דיין, משה טפר (ז"ל) - חבר הנהלה מאשדות. לא מופיעים בתמונה - שחקני הקבוצה: ראובן פרח ויוסי וולפסון וחברי ההנהלה: אמנון פז מאשדות ועמיר ענברי אפיקים. (המידע באדיבות אמנון פז)

עולם הבוגרים

יוני 1967. תקופת ההמתנה והמלחמה. 'סחבקי' עדיין היה שחקן ספסל שלא זכה ולו לדקת משחק אחת. מזלי שגיוס המילואים ההמוני קיזז מהפועל אפיקים כמה מכוכביה הבולטים, ואיפשר לי לזכות בדקות משחק יקרות מפז.

אני זוכר, כמו היום, את הרגע בו זייגר קרא לי מהספסל, הסביר לי שהוא רוצה אותי בתפקיד חצי פינה ומקווה מאוד שאצליח לקלוע "לפחות סל אחד". הפועל אפיקים כבר הבטיחה את ניצחונה על הקבוצה היריבה בהפרש נדיב, מה שאיפשר להעלות בגרבי טיים שחקני ספסל מתוסכלים.

קלעתי במשחק ההוא 5 נקודות, כולל אחת מקו החמש - מעל ומעבר לציפיות משחקן ספסל שעולה לראשונה בחייו על המגרש של הגדולים. למחרת כתבו בעיתון: "שאל 5". זהו זה. מאותו רגע תם עידן ה"אילניקו"

זייגר המלך - המשך

אני נזכר במשחק נגד מכבי ת"א שנערך על מגרש הבלטות של אפיקים. היציעים היו מפוצצים באלפי אוהדים שנהרו מכל העמק וגם מטבריה, בית שאן ועפולה. הרי לא בכל יום אפשר לחזות בגודל טבעי, במאמן רלף קליין, ובכדורסלניהעל תנחום כהרמינץ, אמנון אבידן, חיים שטרקמן, אלי קורן, גדעון פרייטג, בוב פדהרסט, גבי נוימרק, יוסי לזיה ומיכה שוורץ. יו"ר הקבוצה הטרי של מכבי, היה (כבר אז) שמעון מזרחי.

לפני המשחק הפתיע זייגר כשביקש ממני להתלבש. לא הבנתי בדיוק למה, אבל לזייגר לא אומרים לא. חמש דקות אחרי שריקת הפתיחה ביקש ממני להתחמם, כי מצגר "סוחב רגל". השופט שרק יטיים אוטי. סחבק נכנס למעגל הפנימי סביב המאמן וקיבל הוראות מדויקות איך להערים על מכבי.

התרגיל של זייגר יוצא לדרך: חנן קרפ מוסר לי כדור מאחורי הגב, אני מזהה במהירות נקודת קליעה נוחה מחוץ לטרפז, מולי מגיח גדעון פרייטג שחוסם את האופק, ורגע לפני שהוא משכיב אותי, אני זורק "מתאבדת". למזלי, הכדור נכנס דוך ברשת, בלי עזרה של קרש ובלי נעליים. הדבר היחיד שזכור לי הן מחיאות הכפיים הסוערות. רגע חד-פעמי של אבק כוכבים ושיכרון חושים אמיתי.

פרייטג לא ידע איפה לקבור את עצמו. רלף קליין צרח עליו בקול צרוד: "איך אתה נותן לגמד הזה לקלוע!" וישר הושיב אותנו על הספסל; שמעון מזרחי פכר ידיו על פניו הדאוגות, כאילו כל גורל האומה מונח על כתפיו; וסחבק הרגיש טעם מתוק של ניצחון, כנגד כל הענקים שחסמו לו את הצוהר לאופק.

כמאמן-שחקן, קבע זייגר שיא קריירה של 30 נקודות והוביל את "אשדות/אפיקים" לניצחון בהארכה על הפועל ירושלים 68-66. באותה עונה לא ירד זייגר ממספר נקודות דר

המשך בעמוד הבא

בתום הנסיעות הליליות הארוכות שבמהלכן ניהל סחבק שיחות ברומו של עולם עם חברה שהיו יכולים להיות ההורים שלו.

כמאמן-שחקן, זייגר רשם את עונת השיא שלו בקריירה, עם ממוצע של 20.8 נקודות למשחק. במחזור השישי קבע שיא קריירה של 30 נקודות והוביל את "אשדות/אפיקים" לניצחון בהארכה על הפועל ירושלים 68-66. באותה עונה לא ירד זייגר ממספר נקודות דר ספרתי בשום משחק

זייגר שיחק אותה מעל ומעבר. הפועל אפיקים השתדרגה פלאים, שיפרה את ביצועיה וסיימה במקום השני. הקבוצה שחסמה את דרכה לטופ הייתה הפועל אשדות יעקב (איחוד), השכנה מדרום, עם הכוכבים יגאל דרוולדרבסקי, צביקה מלמוד, נחומי ניב, מאיר (מרקו) פדרמן, גדעון פיינגרש (אייל), אריק דיין, אברהם הדר מיירנץ ונוספים.

בסוף העונה השנייה, הרבה מאוד ביוזמתו של זייגר, התאחדו אשדות יעקב ואפיקים לקבוצה אחת כדי להגשים חלום דו-קיבוצי להעפיל לליגה הלאומית של ישראל.

מרגע ש"הפועל אפיקים" הפכה ל"אשדות/אפיקים", הסיכויים שלי לראות מגרש ירדו לאפס, מה עוד שנחומי ניב מאשדות ישב בדיוק על ה"בלטה" שלי ונחשב לקלע עם "יד טובה" שהרביץ שלשות בקצב (אז השלשות הניבו שתי נקודות). אבל זייגר, האיש שגילה אותי, לא ויתר על בן טיפוחיו כל כך בקלות, וביקש שאסע עם הקבוצה לכל המשחקים ("אף פעם אל תגייד נואש").

כבר בעונתה הראשונה בליגה הבכירה, 69/70, "אשדות/אפיקים" הייתה סנסציה ענקית כשסיימה במקום השלישי בליגה הלאומית, כשרק מכבי והפועל תל אביב הקדימו אותה. משחקי הבית של הקבוצה נערכו בימי שישי בערב על מגרשי הבלטות באשדות יעקב ואפיקים (לסירוגין), בפני אלפי צופים שהגיעו מכל קיבוצי עמק הירדן.

זייגר המלך - המשך

בקיץ 2000 נסגר מעגל נוסף. השמש שקעה בים, ואילן זייגר בכבודו ובעצמו נגלה לעיני רץ בטיילת התל אביבית, לבוש מכנסיים קצרים חולצת טי לבנה ונעלי ספורט לבנות קפיציות בלי גרם שומן מיותר, בלי קמט מיותר ושערו, שהאפיר מעט. כאילו הגיע אמש לקרקס בהפועל אפיקים.

“אהלן, אילן”, חסמתי את דרכו. זייגר הסתכל ממרומיו במבט חשדני, התכופף כדי לראות מי זה, סגר פוקוס, השתהה לרגע, זיהה והחזיר לי חיוך פלוס לחיצת יד חמה: “אהלן, אילן”. לכדורסלנים, זאת כבר ידעתי, יש זיכרון פנומנלי. בכל זאת, 30 שנה (כולל שלוש שנים בכלא האמריקאי) לא הולכות ברגל.

אחרי רגעי מבוכה מתבקשים סיפר לי שהוא “אסיר ברישיון”, ועוד חודשיים משתחרר סופית. מקווה לפתוח דף חדש בחיים. “היה קשה בכלא השיב לשאלתי, “אבל כמו שאתה רואה, עברתי את זה”.

ספטמבר 2016, חמישים שנה אחרי שפגשתי בזייגר לראשונה, פגשתי בו לאחרונה. זה היה על צומת קינג ג'ורג' זיהיתי אותו לפי הליכתו המהירה, קומתו הגבוהה וצדודיתו המוכרת... “הכל בסדר”, פלט קצרות. אבל משהו ב”הכל בסדר” שלו נשמע לי לא הכי בסדר. “תינה מכל רגע”, אמר. “החיים חולפים ביעף והרחוק נהיה קרוב. אני לא יודע כמה זמן נשאר לי”. וכך נעלם בפייד אאוט איטי, במעלה קינג ג'ורג'. משהו בתוכי ניבא שאין עוד הרבה זמן.

ב19 בפברואר 2017, אילן זייגר-זוהר הלך לעולמו והוא בן 77. בעיתונים כתבו שלאחר שחרורו מהכלא התגורר בתל אביב, ניסה מעת לעת להשתלב בכדורסל הישראלי כמאמן או בתפקידים אחרים, אך לא זכה להיענות בשל הכתם הפלילי שדבק בו.

סוף בעמוד הבא

ספרתי בשום משחק, והתברג בצמרת מלכי סלים, מאחורי גרשון דקל (הפועל תל אביב), עופר אשד (הפועל חולון), גבי טייכנר (הפועל בית אלפא/ניר דוד), קמיל דריקס (מכבי ר”ג), חיים בוכבינדר (מכבי חיפה) ואורי שטרן (הפועל חולון).

בסיום העונה, המוצלחת ביותר בתולדותיה סירבה הנהלת “אשדות/אפיקים”, לשדרג את תנאיו של זייגר, מה שגרם לו לעזוב את הקבוצה ולפרוש מכדורסל מקצועני בגיל 31. מה שהוביל בהמשך להתפרקות הקבוצה והתאדותה ממפת הכדורסל הישראלי כליל.

מאיגרא רמה לבירה עמיקתא

ב1980, אחרי שעזבתי את הקיבוץ בשנית, פגשתי את נילי זייגר. הייתי בטוח שהיא לא תזכה אותי, אבל היא זיהתה מיד. “אל תשאל”, הקדימה לפני ששאלתי, “הבן אדם ירד לגמרי מהפסים. אנחנו כבר לא נשואים. הוא נסע לאמריקה. הקים שם קבוצה סטייל הארלם גלובטרוטרס, ואחרי ארבע שנים זה נגמר. אחרי זה ניסה למצוא קבוצה בארצות הברית כמאמן, אבל לא הצליח. בהמשך חזר לארץ, אימן ושיחק בהפועל עפולה. בגיל 40 פלוס הוא לא השלים עם כך שהקריירה שלו נגמרה. ניסה למשוך כמה שיותר אבל הלך לגמרי לאיבוד”, סיפרה נילי.

יולי 1995. אני פותח עיתון ונתקל בכותרת באותיות של קידוש לבנה “כדורסלן עבר נעצר בארצות הברית בחשד לעסקי סמים”. ובכותרת משנה: “אילן זוהר, מכוכבי הפועל ת”א ונבחרת ישראל לשעבר: “ההאשמות נגדי חסרות בסיס”. הוקס ועד לסייע להגנתו”.

בהמשך יתברר שזייגר נעצר אחרי מעקב של ה-FBI במלון “הולידיי אין” בעיר אלכסנדריה, וירג'יניה, עם מזוודה ובה הרואין טהור, שהיה אמור להגיע מתאילנד לישראל דרך ארצות הברית. זייגר ריצה שלוש שנות מאסר בארצות הברית, שנתיים כאסיר ברישיון בישראל, וזכה לשחרור מוקדם אחרי ניכוי שלישי.

זייגר המלך - המשך

השדים האדומים

הנה הם באים השדים האדומים
הפועל תל אביב הפועל תל אביב

הפועל תל אביב הקבוצה שלנו
אין עוד כזאת קבוצה
אנחנו תמיד איתה כולנו
הולכים לכל מקום, הולכים איתה

כשהפועל תל אביב עולה על הדשא
אז יש בעל בית על המגרש
רועש הקהל ורועדת הרשת
מה שקורה זה קונצרט ממש
למה כי...

הנה הם באים...

הפועל תל אביב הקבוצה שלנו
אין עוד כזאת קבוצה
אנחנו חיים משבת לשבת
רק כדי לראות אותה
למה כי...

עלי מוהר

בחלוף 53 שנים מאז נפגשנו לראשונה,
ושנתיים וחצי מאז מותו, אני מוצא עצמי
יושב וכותב על זייגר-זהר ותוך כדי כתיבה
מתחיל להבין למה הסיפור הזה ישב לי
בפנוכו כל כך הרבה זמן, ולמה עכשיו, רגע
לפני שאני מגיע לקו הסיום, משהו שבאמת
העיק עלי משתחרר על פני המים, ומשחרר
אותי ממועקה ארוכה.

(פורסם לפני כשנה ב'מעריב')

קיצר וערך: אבנרן

משתתפים באבלה של אודי כהן

והמשפחה

במות האם-הסבתא – שרה

בית אשדות

שנה בלי הדסה

שנה בלי הדסה – 14.11.19

הדסה לא אהבה את השם הדסה, הוא נשמע לה גלותי, עתיק. היא לא שינתה אותו אבל אהבה שאני קורא לה בשמות יותר רכים וזה היה, דסוש, ובשנים האחרונות הדסית.

הדסית יקירתי

את חסרה מאד. את חסרה לי כל כך

היינו 48 שנים ביחד ואני מתגעגע אלייך כל יום,

בעיקר כשאני יושב בבית שלנו מסתכל סביב ונהנה מהבית שיצרת לנו, מהטאצ' שלך

או כשאני שומע ברשת ב' את "רגעי קסם" עם גדי לבנה ומדמיין את הסלואים שלנו לקולו של קליף ריצ'ארד והפלייטרס, ואת "רוק בית הסוהר" של אלביס או פסדובלה ואני מדמיין אותי רוקד איתך באותו תאום נפלא שהיה בינינו ושגרם לשנינו הנאה מרובה.

וגם כשאני שומע את ריטה ורמי עם שירים מהדיסק שליווה אותנו שנים באוטו ובעיקר את השיר שהעביר בשנינו את אותה צמרמורת "ערב כחול עמוק".

או כשאני הולך למסעדת הדגים בעין גב שכל-כך אהבת .

את חסרה לי כשאני נוסע לבד באוטו, כשאני הולך לישון לבד

ביחד היינו מין שלם כזה, כל אחד עם תחומי האחריות שלו בחיינו הזוגיים, לא כתבנו חוזה ולא אמנה, כל אחד התמקם במקום שנח לו ושהיה נח לשני והיה מושלם.

ועכשיו את איננה ואת מאד, מאד חסרה

48 שנה וכל כך התרגלנו אחד לשני. התאמנו קמרים לשקעים, חולשות לחוזקות ואהבנו.

וכך הצלחנו לגדל חמישה ילדים לתפארת שמצאו בני זוג מושלמים ויחד ילדו לנו את נכדינו שמביאים לנו הרבה נחת ואושר ושמחה.

למרות שאת תל-אביבית, היית קיבוצניקית מושלמת, התמסרת לכל תפקיד שלקחת על עצמך בריכוז בריאות, ריכוז תרבות, ריכוז האירוח ונתת את כולך לכל עבודה, בלי קשר לתמורה, בעשור האחרון זה היה בלוג וכל מי שעבד איתך או סביבך אהב אותך.

ב- 2017 ניצחת את סרטן המיאלומה, עמדת בגבורה בהשתלה, גידלת שיער, והיה נראה שאת חוזרת לשגרה. בדיוק הגעת לפנסיה והתחלת לעסוק בעיסת נייר ופסיפס וגילת בתוכך את כשרון היצירה וכל כך נהנית והתמסרת אליו ואהבת את המורה והתחברת לבנות של החוגים.

ואז הגיע הסרטן השלישי, סרטן ריאות אליים שהשתלט על הכבד ושתה אותך במהירות. ניסית להלחם בו, לא וויתרת אלא שהפעם הוא הכריע אותך ואת פשוט, הלכת מאיתנו

כאילו פשוט ובעצם כל כך מורכב. אי אפשר לתפוס, אי אפשר לתפוס, שכל כך היית ופתאום את כל כך איננה. הבית ריק, הסלון שומם, המטבח קר, חצי מיטה ריקה והלב.... כואב.

איפה את?

יונתן

שנה בלי אמא

4000 ק"מ מפרידים ביני לבין מקום מושבך.
ודווקא שם. כל כך רחוק.
חושב על המרחק שנוצר בינינו. חושב מה
היית אומרת לי בשיחה הקבועה שהיינו
עושים ביחד כל יום שישי.

מה שלומך?
אתה עובד קשה?
מתייחסים אליך יפה?

ואיך קרן? תגיד לה שלא תשב הרבה בבית.
שתצא להסתובב

והילדים? התאקלמו כבר בבית ספר? בבקשה
אל תכעס עליהם. גם אתה היית ככה. אתה
זוכר? כשנסענו ליהל, וכשטסנו ללונדון? אתה
זוכר?

מצאתם כבר דירה? אתם מסתדרים עם
הכסף?

ואני הייתי עונה: כן אמא. לא אמא. שבת
שלום.

והאם היית באה לבקר? לאן היינו לוקחים
אותך?

ורואה אותך מתמוגגת כשליאור אומרת לך
על איזה רכבת צריך לעלות ומתי. ומתחננת
לאורי כבר שיבוא לחבק. ויושבת עם קרן
לסיגריה במרפסת. מתענגת על הציפס
והשוקולד.

זמן כפול מרחק שווה מהירות
כמה זמן?

כמה מרחק?

באיזה מהירות את מגיעה אלי חזרה, וכמה
מהר את נעלמת.

גיל

ביום הולדתך האחרון חשבת הרבה על הזמן
והמרחק שעברתי, שעברנו.
כבר אמר מי שאמר, זמן כפול מרחק שווה
מהירות.
חשבת על המשוואה הזו הרבה.

הזמן,
מתי הוא מתחיל?

בבריאת האדם? האם הזמן מתחיל ב-27
באוקטובר 1950, עת נולדת לסבא וסבתא,
אחות צעירה לחנינא, בת זקונים?

האם בחדר המדרגות במכבי 7, ברגע בו
החלפת מבט בפעם הראשונה עם בחור צעיר
עם שיער פרוע?

האם בספטמבר 73, כשהתחנת עם אותו
בחור צעיר שכבר תלתליו נגזרו מעל עורפו?
אולי בכלל ביולי 75, עת ניתן לך בפעם
הראשונה, שמך השני, אמא.
האם ביוני 77, שם כבר היית אמא לשניים

או בספטמבר 80, אז כבר הייתם חמש נפשות
אולי ביוני 87, שם נולד הנפיל האחרון.

בשבילי הזמן מתחיל במאי 84, כ"ג באייר
תשמ"ד. כשבאתי לעולם. ולא ידעתי מה זה
אמא, והיום, אצטרך לפשפש בזכרוני, או
להביט בזאת שלידי.

והזמן, מתי הוא נגמר?

האם הוא נגמר?

האם ב-11 לנובמבר? כשהטלפון צלצל, קצת
לפני שבע בבוקר.

האם בשנה שאחרי או בזו שתבוא
בעקבותיה.

כשאדע, כבר לא אוכל לדעת יותר.
והמרחק?

מה איתו?

מתי התרחקנו בפעם הראשונה?

האם אחרי חיתוך חבל הטבור?

אולי פעם ראשונה כשהלכתי לגן? לבית

הספר? כשיצאתי מהבית? בצבא?

אולי כשהקמתי את ביתי שלי?

מתי התרחקנו ככה?

אולי בימייך האחרונים? או באלה שהגיעו

אחריהם

ליום השנה של הדסה ז"ל

2019 שנה

הדסה חברתי היקרה,

"מותי בא לי פתע.

כאחד האדם ידעתי כי קרב..." (יוסף שריג).

דמותך ניבטת אלי תדירות מכל אחת, שי, ומכל אחד מילדיכם, ומכל אחת ואחד מנכדיכם.

חלפה לה שנה, יום רדף יום ושבוע רדף שבוע ואת הדסה שהיית כל כך נוכחת, אינך, אינך. השנה שחלפה העצימה בי מאד ביום יום את ישותך בחיי, בחיי משפחתנו, והדגישה עד כאב, עצב ודמעות את אינך, את היעדרך לתמיד, "פתאומית לעד".

רסיסים וטיפות של זכרונות רבים ומשותפים של יחד בן עשרות שנים, של חברות בין נשים צעירות, בין משפחות שהולכות ומתהוות, וכן בחלוף השנים גם בין שתי נשים בשלות שמביטות על החיים ממרום גילן, מעט יותר רגועות ומעט יותר מפויסות, כל אלה ועוד חוזרים אלי והם מלאים בך, בנקודות מבטך, בתפיסותייך ובניתוחייך הנבונים מצבים מגוונים בחיינו כאן.

אהבתי את היחד הזה, אהבתי מאד. בדרכך ובאופייך המיוחדים לך, השרית עלי, על משפחתנו, ביטחון שהיחד הזה, בטוח, כן ויציב ושלא יגמר לעולם.

בימי הסתיו של השנה שעברה, כשהיית כבר רק בבית, ניסינו להירמז, לקבל ממך אות קטנה אפילו, שאולי גם במאבק הפעם תצליחי, ולא קיבלנו. ואולי משום כך גם לא נפרדנו, לא סיכמנו,

לא הזדמן לנו באף אחד מביקוריי הקצרים אצלך לומר אחת לשנייה דברים מהלב. לא אדע אם אולי ידעת שהסוף קרב ורק בחרת להשאיר את הידיעה הזו לעצמך. כשראיתי אותך בבוקר ההוא שקטה, שלווה ועצומת עיניים כאילו רק ישנה, קיוויתי שאולי את עדיין יכולה לחוש את הלמות הלב ואת האהבה שלי אלייך ואת כאב היעלמותך מחיי ככה לפתע.

אני חושבת וחשה שהיית מרוצה מההתנהלות המשפחתית בשנה החולפת, ולו שאלת אותי כדרכך תמיד בצורה ישירה הייתי אומרת לך שדן, שי, רון, גיל וגיא בדרכם, יחד עם בני משפחותיהם, שומרים על קשר יפה ביניהם ובכך גם על המורשת המשפחתית היפה שבניתם את ויונתן באהבה גדולה.

ויונתן, הוא מפלס את את דרכו כשאת אינך פיזית לצידו באופן נוגע ללב, בשקט, במסירות וברגישות עוטף את כולם, כולל כולם, לבד.

אם יש דבר כזה, "הישארות הנפש", אז אמשיך לשוחח איתך גם הלאה ולהתחזק ממה שתאמרי לי.

צפרה

אפרים הימן ז"ל – שלושים לפטירתו

ששום דבר לא עומד בפניו. וששום דבר לא קשה מדי עבורו ..

זוכרת באהבה רבה את הטיוולים המשפחתיים והנסיעות הארוכות לארועים משפחתיים.

אתה חסר לי מאד.

חסרה לי הדפיקה החרישית בדלת ביתי,

שמבלי לחכות לתשובה - נפתחת, עם האמירה anybody home ??

לא חושבת שהיה יום במהלך השנים שלא דברנו על הא ובעיקר על דא...

- אני כואבת את לכתך, ובעיקר את העובדה -
 - שלא איפשרנו לך, ואתה לא אפשרת לעצמך -
 - ליהנות קצת יותר ולכעוס קצת פחות.
- מודה לך על הכל - איש טוב שלנו.

באהבה רבה - תמי

שלושים יום.

לאפרים - בדיוק חודש חלף מאז שעצמת עיניך לתמיד.

פיזית אינך פה אבל אתה נוכח כל כך ..

הימים האחרונים היו קשים וכואבים. אתה ידעת, וידענו כולנו שהסוף קרב.

כל אחד מאתנו בחר להפרד ממך, באהבה גדולה, בדרכו שלו.

וזאת - תוך השלמה וכאב, שהיו מלווים בתחושה של החמצה צורבת.

החמצה, תסכול, ואפילו - כשלון, על כך שלא הצלחנו לעצור את מהלך המחלה.

שלא הצלחנו להקל עליך. ושלא תמיד עמדנו לצידך והבנו את עומק הקושי והכאב..

וגם - שלא תמיד הקלנו עליך במהלך החיים ..

היו לך חיים מלאים בפעילות - מעולם לא נחת

..

ופינוק ופרגון עצמי - לא היו כלל בלקסיקון שלך..

חיית חיים מורכבים ולא פשוטים,

חיים של התמודדויות אינסופיות, שלא הניחו לך גם בימיך האחרונים ..

אבל היו גם הרבה רגעים של שמחה והנאה רבה.

ומי שתרים לכך הם בעיקר הנכדים והנכדות שכל כך אהבת.

היית סבא ואבא ודוד שלא הרבה זוכים לו.

סבא ואבא ודוד (וגם גיס) - מחוייב ואוהב .

מחוויותיה של נהגת - עמליה

מפספס ולא רואה שאני עדיין לא בשלה. אז טלפנתי למורה של ביה"ס "צמח-טבריה", סיפרתי על מעללי וביקשתי שיתן לי שיעור אחד כדי לראות במו עיניו האם אני בשלה, אלא שכבר למחרת הודיע לי מנו שיש לי טסט באותו שבוע. החלטתי שזו תהיה ההזדמנות האחרונה, ואם אכשל פעם נוספת, אפסיק ללמוד, כי יש גבול לכל תעלול. ביטלתי איפה את המפגש עם המורה האחר וחזרתי למנו.

ביום המיועד נסעתי לטבריה עם לב מלא חששות. הבוחן החדש היה כנראה יותר רחמן מקודמיו, כי גם בטסט האחרון עשיתי שגיאה קטנה, אך הוא חשב כמוני שסימני הקו הלבן בכניסה לחניה היו כל-כך דהויים, שבאמת היה קשה לנחש היכן הם נמצאים. אז אחרי שהעיר לי שטעיתי קצת בכניסה, החלפתי את מקומי, כלומר עברתי למושב האחורי כדי שבחורה נוספת תעשה טסט. למחרת צלצלתי די בחרדה לביה"ס לנהיגה לברר מה עלה בגורלי, וכשאמרה לי הפקידה שעברתי את המבחן, לא האמנתי למשמע אוזני ושאלתי שוב האם היא בטוחה, וכשהשיבה לי "כן" החלטי, אמרתי מהר תודה, וזינקתי על אופני כדי לקחת את תעודת הזהות ולנסוע לטבריה באוטובוס. הייתי נרגשת בצורה שלא תאמן וכאשר באתי לארוחת הצהריים נופפתי ברישיון בגאווה גדולה.

כנהגת חדשה ספגתי לא מעט הערות והקנטות והיו גם מקרים שאיחרתי להגיע בזמן כדי למסור את הרכב לנהג שהזמין אחרי. אני אמנם לא נהגת מושלמת, ואפילו "הצלחתי" פעם לגרור אחרי את ה"תחנה" המקומית שלנו בעזרת צינור הדלק שהיה עדיין מחובר למיכל, אבל מאוד משתדלת להיות בסדר בכל הדברים הקשורים למכונית, ובכל פעם שנתקלתי בחוסר מים, או דלק, הייתי מטפלת בבעיה כפי שצריך.

סוף בעמוד הבא

לפני שהתחלתי את מסכת שיעורי הנהיגה, אמר לי מורה הנהיגה שלי, מנו, שלפני שאני מוציאה כסף על השיעורים, כדאי שאברר אצל הרופא המיוחד של משרד התחבורה אם אני יכולה ללמוד לנהוג על רכב רגיל או שמא על רכב עם הגבלות מסוימות. התקשרתי למספר שנתן לי המורה, ונתנו לי תור לחצי שנה יותר מאוחר, כך שכל האומץ שגייסתי לעצמי כדי ללמוד הלך ועזב אותי. המוטיבציה שלי להוציא רשיון נהיגה, חרף גילי והמגבלות הפיזיות, נבעה בין היתר מכך שלמיכאל, שסבל מעיוורון לילה, לא היתה שום אפשרות לעשות רישיון (למרות שלא היתה לו שום בעיה לבקש מאחד מחבריו הרבים שיקפיץ אותו לכל מקום שהיה צריך). בינתיים הזמן עבר, הילדים גדלו, וביום שיעל התגייסה לצבא, הבנתי שאין לי יותר נהגים במשפחה ואני חייבת לאזור עוז כדי לעשות את מה שהפחיד אותי לא מעט, מה גם שעפר ואילת כבר עזבו את הקבוץ. במשך חצי השנה שבה חיכיתי לרופא של משרד התחבורה שיפסוק את פסיקתו, הייתי צועדת עם רגינה כלבתי הקטנה והנהדרת כל יום לאפיקים ובחזרה, ומשננת לעצמי שאני חייבת להצליח.

היום המאושר הגיע, ונסעתי לי במשאית עם גיקי גילדר, שגם הוא היה זקוק לרופא הנ"ל. את פניי קיבל רופא קשיש ששאל מה קרה ואיך אני מתפקדת עם היד הפגועה ואחרי שעניתי מה שעניתי, כתב פתק עבור משרד הרישוי והמורה: "הנ"ל רשאית לנהוג אך ורק ברכבים בדרגה B עד 4000 ק"ג עם תיבת הילוכים אוטומטית".

הייתי מאושרת שכך פסק הדוקטור כי כבר היה באשדות רכב אחד לפחות עם תיבת הילוכים אוטומטית. התחלתי את לימודי הנהיגה. בתוך זמן קצר יחסית הגיע יום המבחן הראשון ו...נכשלתי. "לא נורא" אמרתי לעצמי, הרבה לא מצליחים בפעם הראשונה. אחריו בא הטסט השני והשלישי וכך הלאה, עד הטסט השישי, שגם בו נכשלתי, ואז חשבתי לעצמי שאולי המורה

מתיק המכתבים

מחוויותיה של נהגת - סוף

הנדון: **ברושים לאורך טיילת ראשונים**
וכביש 90

במסגרת היערכות ומוכנות לחורף הקרב ובא, וכחלק ממפגעי מזג האוויר אשתקד שגרמו לקריסת ברושים, הוחלט השנה לבצע סקר עצים באזורים המהווים סיכון לקריסתם. בתחילה נעשו מאמצים אדירים לכרות רק ברושים מתים/חולים ששורשיהם חלשים ושלא יעמדו בתנאי מזג האוויר החורפי באזורינו, ולנסות לשקם את הנותרים, אך לאחר קבלת דו"ח האגרונום עולה כי רובם לא ישרדו והאחרים בשלבים מתקדמים של היחלשות שורשים כתוצאה מחולי העץ ונשירת העלווה עד לתוצאה של שלדי ברושים וגזעים חלולים שבסופו של דבר גם הם יקרסו.

בכדי להימנע מסיכון, ולו הקטן ביותר מקריסת הברושים בשלב זה או אחר כתוצאה מתנאי מזג אוויר קיצוניים, והרצון לשמור על בטיחות הנוסעים בכביש והולכי הרגל לאורך הטיילת, הוחלט ע"פ חוות דעת מקצועית **לא לקחת סיכון ולכרות את כולם** עם כל הרצון הטוב להתחשב בנוף ובסביבה הירוקה

לאור זאת הוגשה בקשה לקק"ל לאישור לכריתת הברושים והוא אושר. אנו בוחנים אפשרות להגיש בקשה לגורמים ממשלתיים לסיוע בנטיעת עצים חדשים.

בברכה,

אבי ישראלי, מנהל מח' שפ"ע

העתקים: עידן גרינבאום - ראש המועצה .
מיה ונטורה- מנכ"לית המועצה,
רענן סרי- מנהל אגף תפעול ושפ"ע, עמי כברי- דובר המועצה.

אז לסיום וסיכום: אני מאוד שמחה שיש לי רישיון נהיגה למרות ששילמתי מכיסי מאות ואולי אלפי שקלים על שריטות שנגרמו לרכבים שבהם נהגתי. יחד עם זאת אני מבקשת מהנהגים, גם אם חלקם צעירים מאוד, אנא, השתדלו שלא לחנות מתחת לעצים הנפלאים ששופעים ציפורים, שעושות את צרכיהן על מכוניותינו. צל זה יופי אבל לא למכוניות.

אני שמחה שיכולתי להסיע בשעתו חברות לראות סרטים בבית-גבריאל, שיכולתי לקחת טרמפיסטיות, כדי שלא תעמודנה בכביש יותר מדי זמן.

תם סיפורי על מכוניות, ציפורים ודיזות שתומות. אז שתהיה לנו שבת טובה.

עמליה דיין בת-ארי

מי ומה באשדות

מטע התמרים שבתמונה הוא מזן 'אמרי'. המטע ניטע בחלקת 'הגיונגלי' בשנות השמונים (אופיר קיים זוכר זאת היטב...) על חשבון בריכת דגים שיובשה. השנים עברו, הרווחיות ירדה, ואשדות מחליטה לחסל את ענף התמרים למעט זן אחד - ברהי. רצה הגורל וגובהם של העצים אינו מאפשר העתקתם או מכירתם, ולכן הפתרון 'הזול ביותר' הוא לייבש אותם למוות. על זה היה מי שאמר "הכושי עשה את שלו, הכושי יכול לגווע".

זכות הציבור על נכסיו. תצלום זה לקוח מקיבוץ כנרת, במקום מרכזי בו מוקמת בימים אלה חנות הכלבו המקומית. חברת קיבוץ מצפונית 'משלנו', אומרת לי: 'חבל שאצלנו לא נשמר לנצח מקום חשוב שכזה, ואפילו יש דיבורים על אפשרות של הריסת בית התרבות, הנגריה ואולי גם בית קרפ'...

לאור כינון הסכמי השלום עם ירדן, סברנו כולנו ששלטים בנוסח "עצור גבול לפניך!" הם נחלת העבר. בתום 25 שנים של הסכם, חזרו שטחי נהריים לשליטה ירדנית מלאה ו'גבעת השלום' תחת דגל ירדני ענק, היא עדות אילמת לחלום ולשיברו. השבוע נפתחה באישור צה"ל גדר המערכת למבקרים, ושוב מתאפשר מעבר קבוצות ישראליות לישביל שאול'. ההבדל בין אז לעכשיו, הוא מחסום מתכת צהוב המוביל אל הגשר (שעלותו למשלם המיסים הישראלי 5 מיליון ₪!) שנתחם בקונצרטינה ובשלט "עצור, גבול לפניך". האבסורד בהתגלמותו.

נח, בנם של דניאלה וסער עידו (הצילום באדיבות אמנון אביגדור) כמו יתר חבריו לכיתה א', מציינים בימים אלה 50 ימים לפתיחת שנת הלימודים בימול גלעד. בתקווה שעד חנוכה נזכה למנת גשם ראויה שתזכיר לנו מהו חורף אמיתי.

מי ומה – סוף

דומה שהכל נאמר ונכתב אודות חדר חלוקת הדואר, מקום אותו פוקד כמעט כל אחד מאיתנו מספר פעמים בשבוע. אז לאחר התקנת המזגן, הנה לכם חידוש של הימים האחרונים: אריחי התקרה הרעועים שזעקו 'הצילו', הוחלפו סוף סוף בחדשים (מיכה סוסן) והותקנה מערכת תאורה חדשה וידידותית. שבח והלל להנהלת הקהילה ולמחלקת הדואר הזריזה שלנו, שעושה עבודתה בלא לאות.

עצירת הגשמים שנמשכת לה לכל אורך נובמבר (5 מ"מ בלבד!) וכרגע אין רואים את סופה, לא מונעת מהחקלאים להשלים את ההכנות לקראת זריעת גידולי החורף. בשנים האחרונות החקלאים אינם ממתנינים לגשם, ומיד בתום זריעת החיטה, מנביטים את הזרעים שבאדמה באמצעות המטרה מלאכותית. הנסיון מצביע על כך שהנבטה כזו יעילה מאד ומבטיחה גידול אחיד ונאה. בתקווה שדצמבר יפתיע לטובה ויסגור את הפער.

סוף בעמוד הבא

מקלחת משותפת

תחת אף תחת
 האקלחת
 אוסלה
 ויוסלה
 וריסאן
 וויסאן
 האולאניט
 הצאלאניט
 הרפתניט
 הסנדלריט
 הנאריט
 אכל הצבוקות, אכל הצנפיט,
 כולס רוצדיט, כולס יחפיט,
 כולס אחפיט אכפכפיט.

יורם טהר-לב

דרור ניב קנה לו שם של מי שאוהב לעזור לאנשים (בין השאר הוא משפץ אופניים על חשבוננו ומוסרם לילדים, לעיתים אף ללא תמורה כספית) ואין לי ספק שהוא מתקן האופניים הזמין, הזול, והטוב ביותר בעמק. בהקפת הכנרת לפני שבועיים, נצפה דרור רכוב על אופניים רתומות לעגלת שרות, מעניק תיקוני דרך בחריצות ויעילות האופייניים לו. אותי זה לא הפתיע.

מי ומה – סוף

במהלך לילה אחד התרוקן עמק הירדן מערבים. תושבי צמח/עבודה שעברו בחלקם לעבר הירדן (עדסייה) וחלק אחר עבר לסוריה דרך אל חמה.

3. מאחר ומשטרת צמח הוכרזה כמבנה לשימור שלא ניתן להרוס אותו, הצעתי בשעתו ליוסי ורדי להקים על יסודותיו של מבנה משטרת צמח בית מלון עם חלונות הפונים צפונה (חרמון) שישתלב היטב עם מתחם הקניות הסמוך 'מול כנרת'. עד כה לא התקבלה תשובה.

עבת פיפה! ,עד ,עד באא ככר!

עלון 1538

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ועימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

העלון הבא יצא לאור ב- 20/12/19

פאנלים סולריים על גגות הפכו לחזיון נפוץ במקומותינו שטופי השמש, ולאחרונה הצטרפו למעגל החשמלי שני גגות נוספים: סככת התובלה ומוסך נהריים. כעת צועדת אשדות בביטחה לקראת פרויקט נוסף בתחום האנרגיה המתחדשת והוא חווה סולרית קרקעית. בשדה נחום ובבית השיטה זה כבר עובד, אז אין סיבה שאצלנו לא.

הרצל פיין מדגניה א' (בצד שמאל של התמונה למטה) הוא אחיו הבכור של מפקד חיל האויר לשעבר האלוף מוטי הוד ז"ל ובנו של יוסף פיין מראשי ההגנה. הרצל (91) ביקש להעיר כמה דברים בהקשר לכתבה שפורסמה בעלונו ועסקה במשטרת צמח:

1. הפריצה למשטרת צמח נעשתה בלילה על ידי כח מעורב של אנשי הדגניות שמצאו אותה ריקה מאדם.

2. למחרת בבוקר התברר שערביי צמח התפנו במהלך הלילה מן העיירה באופן עצמאי (כנראה הבינו שהבריטים נטשו אותם) ולקחו איתם את תושבי הכפר השכן עבודה, וכך